

ŽIVOT MÍŠENCE V ČECHÁCH aneb JAK SE RODÍ MANAŽER

Rudolf Rodywirja

pointa

Život míšence v Čechách aneb Jak se rodí manažer

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Rudolf Rodywirja

Život míšence v Čechách aneb Jak se rodí manažer – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Život míšence v Čechách aneb Jak se rodí manažer

Rudolf Rodywirja

2026

pointa

Obsah

Život míšence v Čechách aneb Jak se rodí manažer 6

Rudolf 8
RNDr. MUDr. Rody I Gusti Ngurah Wirya, CSc. 9
Zdenka Rodywirjová 12
Dědeček František 13
Babička Anastázie 16
Bratr Viktor 17

Indonésie 20
Dětství 23
Sport 30
Akupunktura 32
Brankář 35
Kamilov 37
Manželství mých rodičů 39
Sovětský svaz 42
Spojené státy americké 49
Gymnázium 52
Fotbal 56
Odchod otce od rodiny 66
Sportovec 70
Dívky 72
Vojna 75
Pavlínka 94
Vysočina 100
Fotbal na Vysočině 102
Pavel a Nikol 107

Podnikání 112

Podnikání versus manažer 123
Druhé podnikání 132
Finanční fabrika aneb Správné a chytré podnikání 135

Manažer a lídr 138
Cestování 141

Kanáry 142
Lanzarote 143
Itálie 143
Kanada 146
Spojené státy 148
Čína 149
Velká Británie 151

Vzdělání a vzdělávání 158
Myšlení rodu 161
Vnoučci Ernest a Alfred 165
Nemoc 167
Nová rodina – golf Havlíčkův Brod 170

Život míšence v Čechách

aneb

Jak se rodí manažer

Dnes je 22. září 2024 a já jsem se konečně rozhodl začít psát tuto knihu, o níž přemýšlím už řadu let. Vzniká proto, aby příští generace věděly, z čeho vzešly. Aby rozuměly tomu, proč může být v dalších pokoleních barva kůže snědá či tmavší, než je středoevropský standard. Aby pochopily, proč mají právě takové vlastnosti, schopnosti a způsoby myšlení, proč se chovají tak, jak se chovají, a jaké DNA po svých předcích nesou.

Píši tuto knihu proto, aby si moje budoucí generace mohly do života odnést mé myšlenky, návody, poznatky a postoje… Možná jim můj život nabídne odpovědi na otázky, které je teprve čekají, pomůže jim uskutečnit jejich sny a ukáže alespoň malý úsek cesty, jež k jejich naplnění vede.

Píši o sobě proto, že chci dalším generacím předat zkušenosti nabyté bohatým a pestrým životem. Vše, co zde zaznamenávám, je takové, jaké jsem to vnímal, cítil a chápal… tak, jak mi to vyprávěli moji prarodiče, rodiče a lidé, kteří mě na této cestě obklopovali.

Rudolf

Narodil jsem se 16. ledna 1964 Zdence Krotké, mé mamince, a Rodymu I Gusti Ngurah Wiryovi, mému tatínkovi. Přišel jsem na svět z velmi krátkého vztahu, který neměl skončit těhotenstvím. Přesto se tak stalo, a to v době, kdy na tuto skutečnost nebyl připraven ani jeden z mých rodičů.

Moje maminka milovala Fredyho, indonéského diplomata, kterého poznala ještě jako velmi mladá. Byl přibližně o dvacet let starší. Když však ukončil svou misi v Evropě, musel se vrátit do Indonésie. Mamince slíbil, že se pro ni vrátí.

Čekala na něj dlouhé roky. Nepřišel žádný dopis, žádná zpráva. Až jednoho dne se objevil před naším domem ve svém Mercedesu. Maminka právě tlačila kočárek se mnou. Jejich pohledy se na okamžik setkaly. V obou bylo zděšení. Fredy beze slova nasedl zpět do auta a odjel. Maminka ho už nikdy neviděla. Přesto ho po celý svůj život nepřestala milovat.

Můj otec byl tehdy studentem v cizí zemi, pravděpodobně zmatený nastalou situací. Můj dědeček František rozhodl, že mi dá své příjmení, a tak jsem se po dobu jednoho roku jmenoval Rudolf Krotký. Co se stalo potom, nevím. Nevím proč, ale po několika měsících mě maminka dala do dětského domova.

Podle vyprávění se tam ke mně chovali krutě. Míšenec. Barevný. Prý mě nechávali ležet nahého v průvanu u otevřeného okna. Když se o tom dozvěděla tetička Bětuška, sestra mojí babičky, řekla, že si mě vezme k sobě. Se strejdou Pepíčkem děti mít nemohli.

Nevím, co se stalo znovu. Ale po tomto prohlášení tetičky Bětušky si mě maminka vzala zpátky domů.

Když jsem se na toto období už jako dospělý muž maminky ptal, odpověděla mi, že musela pracovat a neměl mě kdo hlídat. Proto ten děcák.

Nevím… víc se se mnou o tom odmítala bavit. Ještě několikrát, už v době, kdy jsem měl vlastní rodinu, jsem se zkusil zeptat. Vždy odpověděla stejně:

„Nech mě být.“

Rozhodl jsem se tedy dál neptat. Nechtěl jsem ji zraňovat. Bylo to dávno. Minulost. A tu nelze změnit. Lze se z ní jen poučit a jít dál.

Můj tatínek a moje maminka nakonec ve svém vztahu pokračovali

> **Minulost nezměníte, ale to, co můžete změnit, co můžete ovlivnit, je vaše budoucnost.**

a 30. března 1965 se narodil Viktor, můj bratr. Ten už byl plánovaný. Ten byl chtěný.

Moji rodiče a my, kluci, jsme bydleli u našich prarodičů Františka a Anastázie Krotkých v Brtnické ulici, v Praze-Michli. Otec tehdy studoval jadernou fyziku na Masarykově univerzitě v Brně, a tak mezi Brnem a Prahou dojížděl. Studentského života si však užíval plnými doušky. A proto se k nám vracel jen zřídka.

RNDr. MUDr. Rody I Gusti Ngurah Wirya, CSc.

Můj tatínek se narodil 15. května 1935 ve městě Singaraja na ostrově Bali v Indonésii. Narodil se do dobré kasty – kšátriové byli vládci a válečníci. Označení I Gusti Ngurah pro muže a I Gusti Ayu pro ženy se přidávalo ke jménu a vymezovalo příslušnost k výsadní kastě.

Jeho rodina v minulosti vlastnila vesnice i rozsáhlé pozemky a můj in-

donéský dědeček byl také majitelem továrny na výrobu skla. Doma měli služebnictvo, byli bohatí a patřili k nadřazené kastě. Můj otec to dával vždy najevo. Pro mě to byla jakási „asijská šlechta".

Bratranec mého dědečka byl voják a vedl povstání proti Holanďanům, kteří jeho zemi kolonizovali. Padl na bojišti. Na jeho počest po něm bylo pojmenováno letiště v Denpasaru na Bali – I Gusti Ngurah Rai.

Můj otec byl nejmladší z pěti dětí. Pamatuji si jména jeho bratrů: Vila, Santa, Exa… jméno sestry si nevybavuji. Všem se dostalo vysokoškolského vzdělání. Jeho bratr Vila studoval medicínu ve Spojených státech.

Otec neměl dobré vztahy se svým tatínkem. I proto, že se rozhodl studovat v Sovětském svazu, což mu z určitých důvodů nevyšlo, odešel nakonec studovat do tehdejšího komunistického Československa.

Studium na Fakultě jaderné fyziky Masarykovy univerzity v Brně úspěšně dokončil jako promovaný fyzik a následně získal doktorát z přírodních věd. Okamžitě se pustil do dalšího studia a dosáhl titulu kandidáta matematicko-fyzikálních věd. Po padesátém roce svého života vystudoval ještě všeobecné lékařství na Karlově univerzitě v Praze, zakončené titulem MUDr.

Po absolvování studií pracoval jako vědecký pracovník v Tesle Holešovice a později v ČKD Polovodiče. Plynně mluvil mnoha jazyky – anglicky, německy, francouzsky, rusky i čínsky. Později se naučil také staročínsky, aby si mohl sám překládat knihy o akupunktuře. Skvěle ovládal i náš přetěžký český jazyk. Vždy nechápal, když mě při diktátech opravoval, jak mohu dělat chyby, když je to můj rodný jazyk. Ovládal latinu a částečně také arabštinu.

Byl i výborným sportovcem. Bravurně hrál stolní tenis i tenis, s bratrem nás učil hrát baseball, dobře hrál fotbal, neuvěřitelně žongloval s míčem a na polévaných pražských hřištích se naučil hrát i takzvaný „rybniční" hokej.

Byl to v mém životě – a asi navždy bude – nejchytřejší, nejnadanější a nejvzdělanější člověk, kterého jsem kdy potkal. Nebylo nic, co by se nedokázal naučit. Nebylo nic, co by ho zastavilo. Když ostatní říkali, že to nejde, on vždy dokázal, že to jde. Prostě vymyslel něco, co tu před ním ještě nikdo nevymyslel.

Můj tatínek byl nesmírně pracovitý a houževnatý. Věda pro něj byla vším. Velmi rád jedl, především rýži s jakýmkoli masem, rybou nebo zeleninou. Když jsme byli s bratrem malí, vařil o víkendech indonéská jídla. Pamatuji si pokrm gado gado a sambal, pálivou pochoutku, kterou dnes umí připravit i moje žena Pavlína.

Pil jen dobré pití, whisky nebo koňak, ale vždy střídmě. V zimě, když přišel z práce, si dal jednu malou skleničku na zahřátí. Rád kouřil, ale vždy jen „dobré“ cigarety – Ameriky nebo tvrdé Sparty, tenkrát podpultové zboží.

Na tehdejší dobu vydělával hodně peněz, a tak naše rodina nakupovala především v Tuzexu. Otec měl u sebe vždy dostatek valut, především západoněmeckých marek. Měl spoustu známých, přátel a kontaktů. Jezdili jsme do Německa k jezerům, kde jsme byli ubytováni u jeho německých přátel v krásných domech. Navštěvovali jsme také rakouské a švýcarské velvyslanectví, kde měl své přátele.

V roce 1968 došlo v Indonésii k převratu. Bylo zabito přibližně milion lidí – komunistů nebo těch, které někdo jednoduše označil za jejich příznivce. Po svržení prezidenta Sukarna se k moci dostal generál Suharto. Nová vláda nařídila indonéským studentům okamžitý návrat do vlasti. Ti však dobře věděli, že by byli ve své rodné zemi pravděpodobně okamžitě zastřeleni. Zůstali proto v Československu. Indonéská vláda je následně zbavila indonéského občanství.

Můj otec se stal občanem nikoho. Každých pět let žádal o povolení trvalého pobytu a k cestám do zahraničí používal takzvaný mezinárodní pas, který byl vydáván lidem bez státní příslušnosti.

Zdenka Rodywirjová

Moje maminka se narodila 18. srpna 1933 v Praze. Vystudovala vojenskou školu a obchodní akademii. Léta pracovala u armády a později pro vnitro. Mluvila plynně německy, francouzsky a indonésky. Vůbec nevím, jak se k indonéštině dostala, zda díky Fredymu, kterého milovala, nebo zda to bylo nutné pro její práci u vnitra. Milovala cestování. V mládí pobývala delší dobu v Paříži a ve Vídni, zřejmě pracovně. Později, když už měla mě a bratra, navštívila Curych, Ženevu, Moskvu, Petrohrad a poloostrov Krym.

Byla hodně svá a často dávala najevo svoje „výsadní“ postavení, dokázala zařídit i nemožné.

Byla zvyklá o všem rozhodovat a nehodlala o ničem a s nikým o svých závěrech diskutovat. Jako jedináček byla svými rodiči rozmazlována až do konce jejich života. Ráda nakupovala i to, co nepotřebovala, hodně utrácela, peníze se u ní moc dlouho neohřály, což vedlo k častým hádkám s mým otcem, který zase peníze spíše odkládal.

V začátcích společného života za ním stála bez výhrad. Vše za něj zařizovala, tlačila ho dopředu, podporovala ho. Později však proti sobě stáli dva „generálové“. Každý zvyklý rozhodovat, neustupovat a mít poslední slovo. Jejich manželství, které trvalo do mých osmnácti let, bylo téměř po celou dobu snůškou neustálých hádek, obviňování, osočování a urážek. Oba měli velmi sobeckou povahu. Kompromis nebo ustoupení pro ně byly neznámým pojmem.

Přesto všechno jsem své rodiče měl rád. Neustále jsem se snažil jim dokazovat, že na mě mohou být pyšní. Uznání jsem se však jako dítě ani jako mladý muž nikdy nedočkal. Cítil jsem, že jsem tím, kvůli komu museli pohřbít

své plány, a že jsem svým nečekaným narozením změnil jejich životy.

Až na sklonku svého života mi maminka řekla, že je na mě pyšná za to, co jsem v životě dokázal.

Dědeček František

Nejmilejším členem naší rodiny byl pro mě dědeček František Krotký. Byl jsem jeho kluk, měl mě moc rád. Dědeček byl sirotek, narodil se v Radětických na Příbramsku. Vychovával ho jeho děda, sedlák, tvrdou rukou. Maminka mu zemřela při porodu a tatínek padl v první světové válce.

Dědeček mě naučil vše, co uměl. Hrát fotbal, hokej, šachy, dámu, Člověče, nezlob se nebo karetní hry prší, oko, mariáš. Naučil mě houbařit, protože byl sám vášnivým houbařem, který nelenil ráno ve tři hodiny vstát, jít na vlakové nádraží, dojet z Prahy do brdských lesů na Dobříš a ve dvanáct hodin být zase zpátky s plným batohem hub. Naučil mě poznávat stromy podle listí, naučil mě poznávat ptáčky. Učil mě jezdit na kole a vždy mě chránil.

Měl postavu se širokými rameny, tu jsem zdědil po něm, byl silný a nebojácný. Babička vždy říkala, že sílu, tvrdost a nebojácnost mám po něm. Za pražského povstání v roce 1945 hlídal jako železničář s puškou v ruce nádraží. Postřelili ho, jak vyprávěla babička, a on se jen smál, že ho kulka škrábla do malíčku. Byl a navždy bude mým vzorem čestnosti, poctivosti a hrdinství, vzorem člověka, který chrání slabší, nehledíc na sebe. Měl obrovské a dobré srdce.

Jednou, když jsem byl na školním hřišti jako asi osmiletý kluk a hrál s ostatními hokej, přičemž většina z nich byla o dva až tři roky starší, se stalo něco, co navždy ovlivnilo můj život. Byl jsem hodně dobrý. Dědeček mě

naučil přešlapovat doprava i doleva, bruslit dozadu a přešlapovat pozpátku. Většina kluků mi nestačila a já střílel gól za gólem. Okolo hřiště stáli tatínci a sledovali své ratolesti.

Jeden z nich to už nevydržel a zakřičel na svého syna:

„Sekni tu černou hubu přes párky!“

Synek poslechl. O tři roky starší kluk mi dal strašnou ránu hokejkou přes obě holeně. Hráli jsme jen tak, bez chráničů. Spadl jsem na led a bolestí brečel. Nevím, jestli to byla náhoda, nebo síla osudu, ale najednou jsem ve vratech uviděl dědečka Františka.

Přišel ke mně, zvedl mě a řekl:

„Nebreč. To přejde.“

A pak dodal:

„Už nikdy před nikým nebreč.“

Potom došel k tomu chlápkovi a klidně mu řekl:

„To je můj vnuk. A jeho urážet nebudeš.“

Chytil ho za rameno tak, že ten chlápek bolestí vykřikl, a smýkl s ním do sněhu.

Už nikdy jsem před nikým nebrečel. Nikdy.

Život i lidé mi uštědřili spoustu ran, ale nikdy jsem před nikým neplakal. Slzy v očích jsem měl před ostatními jen dvakrát. Když se mi ženil syn, velkým dojetím, a když mi zemřela maminka. Brečel jsem v životě, ano, ale vždy o samotě. Nikdo mě neviděl.

Můj dědeček byl zanícený fotbalista a velký fanoušek fotbalu. Když mi byly čtyři roky, odstěhovali jsme se od prarodičů do nového bytu v Hloubětíně, který rodiče získali od Červeného kříže. Každou sobotu nebo neděli v osm hodin ráno za mnou dědeček přijel z Michle do Hloubětína a bral mě na fotbalovou pouť po Praze.

V devět hodin hráli žáci na Pragovce ve Vysočanech, v deset patnáct dorost. Potom jsme přejeli do Karlína na Čechii, kde po obědě hrálo béčko mužů, a nakonec na Spořilov, kde měl domácí zápas áčkový tým Čafky.

Dědeček byl zarytý sparťan, a tak můj první ligový zápas byl na Spartě. Nepamatuji si už, s kým tehdy Sparta hrála, ale vím, že jsme stáli za bránou pana Krameriuse. Viděl jsem hrát pana Kvašňáka, pana Bartoně… Uchvátila mě tehdy nádherná robinzonáda brankáře Krameriuse. Letěl přes celou branku, obě ruce natažené, a vyrazil míč ze šibenice. Ten zákrok vidím před

sebou dodnes, jako by se stal včera. Ovlivnil celý můj další fotbalový život. Po zápase jsme vždy šli s dědečkem do sparťanské hospody na Letné. On si dal pivo, já dostal kabanos, abych neměl hlad, a žlutou limonádu.

Jednou, když hrála Sparta se Slavií, šel s námi i dědečkův švagr, strýček Pepíček Kocanda z Vršovic, zarytý slávista. Byl to manžel tetičky Bětušky, která se postarala o to, abych neskončil v dětském domově.

Oba švagři se měli moc rádi. Ale jak šlo o fotbal… Když dala Slavia gól Spartě, dědeček strýčkovi Pepíčkovi sundal z hlavy čepici – oba nosili takové „placatky" – a hodil mu ji na zem. Když dala gól Sparta, udělal to samé strýček dědečkovi. Pokud jeden z mančaftů vyhrál derby pražských „S", řekli si jen sbohem a rozešli se. Pokud zápas skončil remízou, šli spolu na pivo.

Bylo krásné sledovat tyto dva dobré lidi, kteří se měli rádi, a jen na chvíli, jen po derby, se na pár hodin „nemuseli". Ne kvůli sobě, ale kvůli mančaftům, které milovali. Babička se svou sestrou, tetičkou Bětuškou, vždy říkávaly: „Ten jejich fotbal… už zase spolu nemluví."

Dědeček mě přivedl k fotbalu a ten se stal už navždy mojí součástí a provázel mě celý život. Hrál s námi fotbal na plácku ještě ve svých pětasedmdesáti letech. Vzpomínám si, že jsem byl asi v páté třídě, dědečkovi bylo kolem sedmdesáti dvou let, a běžel s míčem po pravém křídle. Zastavil jsem ho skluzem a zlomil mu nohu. Řekl jen:

„Ty vole."

A odvezli ho do nemocnice. Když se vrátil domů se sádrou, šel jsem se omluvit. Bylo mi to strašně líto. Děda se ale jen pousmál a řekl:

„To nic. Dobrej skluz."

V jeho přítomnosti jsem byl vždy šťastný. Dokud bydlel s babičkou v Praze-Michli, nikdy jsem v sobotu nemohl dospat. Věděl jsem, že v osm hodin zazvoní zvonek a za dveřmi bude stát dědeček František a pojedeme někam za sportem.

Když mi bylo devět let, koupili moji prarodiče chalupu v Kamilově v okrese Nymburk a odstěhovali se z Prahy na venkov. Kupovali ji hlavně kvůli nám, vnoučatům, abychom měli kam jezdit na prázdniny.

S bratrem jsme jezdili i k tetičce Anežce, další sestře mojí babičky, a ke strýčku Karlovi Pjentákovým do Karle u Svitav. Byli to moc milí lidé. Strýček byl truhlář a tetička pracovala ve slepičárně. Jednou jsem si tam jako

kluk hrál se sirkami ve strýčkově králíkárně. Zapálil jsem ji. Hořelo všechno. I králíci. Strýček Karel mě po právu seřezal. Dědeček František si pro mě i pro bratra okamžitě přijel. Svému švagrovi řekl, že jeho vnuka mlátit nebude, a rozhodl se, že pro nás koupí chalupu. Ano, tu v Kamilově.

Dědeček František byl velký národovec. Hrdý Čech. Učil mě lásce k vlasti, ve které jsem se narodil. Miloval Prahu, Vltavu, Národní divadlo, český jazyk… A já jsem díky němu byl a jsem hrdý na to, že jsem Čech, že mám českou národnost.

Když jsem po absolvování přijímače na povinné dvouleté základní vojenské službě přísahal na náměstí v Chrudimi věrnost našemu lidu a naší zemi, svíral jsem pyšně samopal a zvolal:

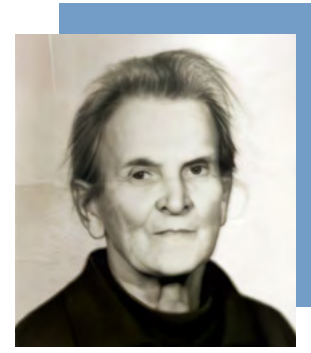
„Tak přísahám."

Přesně si pamatuji dlažební kostku, na které jsem stál. A o mnoho let později jsem jel ukázat své ženě a dětem místo, kde její manžel a jejich otec složil přísahu, že bude se zbraní v ruce hájit naši vlast a náš lid.

Po odchodu dědečka a babičky na chalupu do Kamilova zůstalo v mém pražském srdci na čas prázdno. Ale přišly další aktivity a já šel v dědečkových šlépějích. To, co mi ukázal a naučil, jsem dělal už sám.

Kapitolu o mém nejmilejším člověku z naší rodiny zatím uzavřu tím, že můj dědeček v roce 1988 ve věku šestaosmdesáti let zemřel doma v Kamilově. Společně s maminkou jsme ho umyli, oblékli na poslední cestu a já u něho seděl, než přijela pohřební služba z Prahy. Byl jsem na sebe pyšný, že jsem to dokázal. Že jsem mu tím mohl beze slov říct, jak moc jsem ho měl rád.

Babička Anastázie

Moje babička Anastázie Krotká, rozená Farářová, byla, myslím, ze sedmi dětí. Její tatínek byl hajný. O mamince příliš nemluvila, ale říkávala, že babička její babičky byla francouzská šlechtična. Její rodina vlastnila hospodářství, pole, louky, les i rybník, které

jim komunistický režim znárodnil.

Babička nás dva kluky ráda vídala a vždy nám skvěle vyvářela. Její „staročeská kuchyně“ byla nedostižná. Nikdy v životě jsem nejedl lepší škubánky s mákem, topinky s česnekem, nadýchané houskové knedlíky ani houbovou smaženici než od ní. Zavařovala, dělala marmelády, džemy i šťávy… Zašívala nám roztržené oblečení, přišívala knoflíky, štupovala ponožky. Byla to hospodyňka, která vstávala ještě před rozedněním, a když jsme se probudili, kuchyní se už linula vůně melty a čerstvě upečených buchet.

Babička měla nasazovací zuby. Její vlastní jí vykopli gestapáci při výslechu v Petschkově paláci, takzvané „Pečkárně“, za okupace. Vezla prý tenkrát více potravin, než bylo povoleno. Pracovala až do svých dvaasedmdesáti let v restauraci Moskva. Tak dlouho pracovala proto, aby s dědečkem, který si v důchodu přivydělával jako noční strážný, mohli mého otce, svého zetě, udržet na studiích – a vlastně živili celou naši rodinu.

Babička Stázička měla velké srdce. Vždy říkala: „Peníze budou a my nebudeme,“ a tak když její sestry něco potřebovaly, třeba peníze na nábytek, dala jim je. Nebýt mých prarodičů, kteří celou naši rodinu finančně podporovali, nikdy by se můj tatínek nedostal tam, kam se později dostal.

Babička byla žena nesmírně pracovitá a přející, ale když se jí něco nelíbilo, její oči potemněly a probodávaly vás tak, že z ní šel strach. Když dědeček koupil chalupu v Kamilově a ona se za ním z Prahy přestěhovala, založila si malé hospodářství. Slepice, kachny, králíci, ovečka, kočky i psi… Vím, že babička byla na vesnici šťastná.

Bratr Viktor

Můj bratr Viktor se mým rodičům narodil jako „chtěné dítě“ 30. března 1965. Odmalička byl přede mnou preferován. Když jsme bydleli v Praze-Michli u prarodičů, byla tam jen jedna dětská postýlka, a tak jsem ji musel opustit a spát na dvou křeslech přisunutých k sobě, což bylo strašné.

Než jsem se na nich naučil spát, spoustu nocí jsem spal i nespal. Když jsem to řekl mamince, odpověděla, že to jinak nejde – a hotovo.

Pamatuji si, že jsem si vždy ráno, když rodiče opustili svoji postel, do ní alespoň na deset minut lehl a užil si trochu „rovného ležení". Nakonec jsem si zvykl a už jako maličký kluk získal zkušenost, že člověk si zvykne na všechno, a když to jinak nejde, musí se přizpůsobit. Tělo se přizpůsobí.

Odmala mi bylo vštěpováno, že Viktor je mladší, a má tudíž ve všem přednost. Ráno mě vždy štval, když se probudil a skákal v postýlce v těch dupačkách, držel se její hrany a vydával zvuky směrem ke mně. On skvěle vyspaný. A já? Nevyspaný na dvou křeslech, která se od sebe rozjížděla pokaždé, když jsem se pohnul. Přesto jsem měl svého bratra rád a intuice mi říkala, že ho musím chránit.

Viktor zdědil po otci technický talent, byl excelentní v matematice a vždy ho zajímalo, proč věci fungují tak, jak fungují. Rozdělával kazeťák, rádio… Už jako malý kluk, a později i v dospělosti, dokázal nacházet nové technické postupy, které před ním nikdo neuměl a neviděl. Postavu zdědil po našem otci. Byl menší než já a mnohem subtilnější. Byl plašší a ustrašenější. Já bych byl asi také, ale zodpovědnost staršího sourozence mi to nedovolila.

Pamatuji si, když jsme byli malí a leželi v posteli, to už jsme bydleli v Hloubětíně, že se mezi našimi rodiči vedle v pokoji rozpoutala obrovská hádka a došlo i na fyzický kontakt. Říkám bratrovi:

„Víťo, musíme tam jít."

Jen smutně zakroutil hlavou a přitáhl si peřinu víc k obličeji. Byl to můj malý bráška. A já tam tedy vyrazil sám.

Vrhl jsem se mezi ty dva „lvy" a křičel: „Nechte toho, nechte toho, Víťa se bojí."

Okamžitě přestali. V tu chvíli jsem cítil obrovskou sílu, kterou mě obdařil Bůh. Cítil jsem štěstí, že jsem to dokázal zastavit, že jsem v sobě našel odvahu do té vřavy vstoupit. Byl to důležitý okamžik, zkušenost a zjištění pro můj další život.

Od té chvíle jsem věděl, že budu svého Víťovičku chránit stůj co stůj. Můj bratr byl skvělý v tom, že když jsem chtěl něco hrát a potřeboval protihráče, vždy do toho šel, i když většinou prohrával. V dětství jsme byli skvělá dvojka. Já byl rád, jsem rád a budu navždy rád, že mám bratra.